

Jakob B. Bjarnason, Síðu

“Vorboðinn”

Blað U.m.f. Vorboðinn
5. tbl. 1925

5. febrúar 1925.

Þeim segund.

Flestir vita að það er í raun-
inni andlitslag, líterbráttur
eða nötkur, sem mest hefur
að segja, þegar dæmt er um
mannsildi lírkvers. Það er
adallega hversu nótt, hjátt,
skaplyndi, sem veitir segund
eða lýtur, lírkun andlitid.

Stuga, sem ljúmir af gleði
yfir að sjá þing aftur gefur
verid þeir sum fagurt, að
því gleymir þu aldrei,
af hátslegt hvas á vörum
mannu yfir þjórnirum
annara gefur þatt þu ávit.

at þeir sigrust jafnvel laglegasta
andlit nema gjött. Þeyndan sjúgur,
at ytra nílít hefir minni þýð-
ingun með tilliti til segundar
heldur en innretid. Þess vegna
attum, ver at nema kvotgögnun
í þoni at innretta oss göfugt
þyngdar. Ekki er sár at skilja
at menn eigi at varðleja
ytra nílít sitt, en ver megrun
ekki fylgjast með fibranum
mistimans með at nema sem
skinandi skel, þer sem
kjaninn er vissinn of
narraktur.

(Inn Þrekkurinn)

G. J. L.

Vantar

4 Solublað þín Pjetri á Fremstagi

~~4 - 12 þín Bjarna Gestsoyri~~

26 april 5 Solublen 1925. Ritsk Gudfríður S. Síms.

Tönnurinnar.

Fátækur drengur, g rannleitur og illa
íslitandi þvingaði þyrskulettum
límsinum um morgunföstudag hjó
skólaskjóra nokkurn, við mikilsverða
mentastyrnum og það var að mega
tala við skólaskjórann. Þinnuk.,
seu þauk upp leit á fátækum
og af því þinnuk leit á hann
að það að heidast óþunna, þann þinnuk
hannur að fara að eldriðyrnum.
Drengurinn gerði svo.

Þinnukann þann þinnuk
brandsneit, drengurinn þakkaði
þinnuk það, en það var légt
til að fá að tala við skóla-
skjórann.

Þannuk þinnuk þinnuk föf
og þinnuk þinnuk og leit á þinnuk
þinnuk drengurinn. Þinnuk held það
að þinnuk þinnuk þinnuk af þinnuk

því hann er búinn að gefa senn
mikið. Vinnukerfið hefur þvínað
áfram vinnu sinni, en þess að
gefa þessari gæmni að drengurinn

Þetta er þessu að tala við h. þann
sagði drengurinn aftur, þegar hann
var búinn að benda vandið.

Segja mi. hann er inni í bókasafni-
stufnunni. og ef það er nauðsynlegt
að virða hann, þá get ég gjört
það, sagði stúlkan dálitidinn.

Hann þarft það ekki sama að
láta svo illa bláðann dreng koma
inn til húsbónda síns, þá þurkadi
hinn sér um hendur og fylgdi
hannum um. Um leið og hinn
opnadi dýrur að bókasafni
sagði hinn:

Hr. þann, hér er drengur, sem
vill endis. þá að tala við g. þ.

Ég veit ekki hvernig hann fór að
segja frá hver hann var eða hvað
hann vildi, en það veit ég að
er þess háttar talað við i. nokkur
minni, lagði skólastjóri frá
sér bókinu, sem hann hafði
verið að lesa í og þá var þess
grískan háttur og fór að prófa
drenginn, en hann svaraði greini-
lega spurningum hans.

Það veit ég að segja, að þú hefir
svarað vel, sagði skólastjórinn
um leið og hann virði drenginn
þinn sér frá hvíthli til gylis.
Segdu mér hvernig þú hefir best
svarað mikið.

Ég hefi gjört það i. stöðum
minum, svarað drenginum.
Þessi drengur var fábekur, hafði
stranga minni og litid þessari

til næms, og på vor ham kærind
som langt ad ham vor vor
någen vel midt i him til at gænge
im i lina af herri mentastuff
nu -

Om den frinstundens
guldtenn himmel?

Herre ad jorden med frinstunden
børner, og ved den selve vel.

(Dygt)

G. J. L.

til måne, og på vor ham herrens
som langt ad ham vor vor
någen vel mchobium til at gaus
im i lina af herri mentastoffe
m -

Om den tinstundens
gullkorn tinnans?

Herre ad peltim med tinstundens
binner, og vedu pelim vel.

(dytt)

G. J. L.